

припомняхъ тѣй сѣщо и сѣко друго стихче, кога му редъ додеше.

На великденскыя дѣтинскы сборъ болярката сѣгльда единъ младъ чюжденець, който посрѣдъ общата вѣселба, сѣдеше замыслень и много угрыженъ. На възрастъ бѣше петнайсетъ или шестнайсетъ годишенъ; дрехытѣ му бѣхъ сыромашкы, но на образъ бѣше отличень. По цвѣта на лицето му и по широкытѣ му плѣщы са познаваше че е здравъ и юнакъ. Хубавъ, русъ перчемъ бѣше по раменетѣ му, на рѣка държеше пѣттишка тояга.

Когато си разотидохъ другытѣ, болярката го запыта защо е толкози натѣженъ. „Тѣжко ми! отговори момъка като са мѣчеше сълзытѣ си да въздържи, преди три мѣсеца почина баща ми, майка ни остава съ три дѣца, пѣкъ нема съ какво да са прехране, азъ ѣ съмь пѣрви сынъ. Единъ отъ вуйкытѣ ми, който е дърводѣлецъ, повыка ма у тѣхъ си на занаята си да ма науче, та да могъ до нѣкога самичъкъ да печель хлѣба си и да помагамъ на майка си. И тѣй азъ отивамъ у вуйка си, който живѣе отвѣдъ планината; билъ съмь пѣтъ два дена, а имамъ ѣще два дни да вървь.

На нейна милость много домилъ момковата майка, на която злочестината поприличваше на нейната злочестина. Тя покани да